

**SPEJDER
JUL
1970**

Sne
Skove
Dybe skove
Stille skove,
hvor stammer knejser violette,
og kronernes netværk
er tegnet mod himles fjernhed
med pensel og tusch.

Skove.

Dybe skove

Stille skove

med bløde tæpper af sne,
hvor bitte små dyr, lette fugle
satte et mønster af spor
tegnet med den fineste pen.

Luften er kold, smager af jern,
og himlen derude bag stammerne
har farver så lette, at de ikke har navn.

Mennesket, det ellers klodsede dyr
glider på skiene over sneen.

Verden er ren og ny som på Skabelsens sidste dag,
da alt var godt – såre godt.

Bare at leve – bare at ånde –
bare at glide mellem stammer.

Men pludselig er stilheden større
end mennesket i dag kan bære,
og solfaldet vidner om mørket,
som kommer efter.

Det er koldt nu,
skyggerne er lange, sorte
i skove,

altfor stille skove, altfor dybe skove.

Skiene vendes brat –

hjem mod det kendte,

det lune, det larmende,

det spillende, mangesidede *nu*.

Men sjælen fører med sig fra skovene
et langt, tidløst åndedrag.

OM HYRDER

af Elna Jensen
Illustreret af Leo Westberg

Hyrder finder vi vel knap nok i Danmark mere. Her, hvor kvæget ikke skulle beskyttes mod vilde dyr, var hyrderne ofte drenge, som vi har mange eksempler på i litteraturen. Men mange kender måske også Vermehrens maleri af den gamle gode hyrde, der »binder sine hoser«, mens han vogter sin hjord. Alle kender ihvertfald Aakjærs lille glade sang: »Jeg bærer med smil min byrde« – den, hvori der står: »Jeg er som den vilde hyrde, der genner sit kvæg på græs«.

I Spanien møder man stadig hyrder. Jeg kommer ofte gennem Spanien og møder dem der, vogtende store flokke af geder og får. Man ser dem, hyrderne, rejse sig og se langeligt efter de store turistbusser dernede på den brede, fine motorvej.

Lidt syd for Vittoria har man for nogle år siden rejst et monument for hyrden. Billedhuggeren har hugget skikkelsen ud i fint hvidt marmor. Der står han med hyrdestaven i højre hånd og kappen over venstre arm, kappen han hyller sig i i de kolde kastilianske nætter. Hyrdehunden er også med, og lidt længere væk i opstillingen ser man hyrdedrengen siddende på en træstub. Turisterne strømmer altid ud af busserne for at

fotografere den smukke gruppe. Måske vil det også i disse egne en dag være fortid med hyrder og hunde.

I Vatikanet er der et museum. I en af de mange smukke sale står der et hyrdemonument af en egen art. Det står på en grå marmorsokkel og er af det pureste guld. Der er en kuplet høj, måske en af Galilæas runde høje, og hen over den skrider den gode hyrde fulgt af en flok får. Det er en meget smuk gengivelse af den østerlandske hyrde. Hos os brugte hyrden staven til at genne fårene med – men den østerlandske hyrde taler med og kalder på sine får. Han har et førerfår med klokke om halsen. Iblandt standser førerfåret op på en god græsning og alle andre får med det. Hyrden går videre, men varer det for længe, udstøder han en mærkelig lyd, nærmest en slags jodlen; førerfåret rejser hovedet og svarer med en brægen, der samtidig er signalet til alle de andre får, som sætter i løb over bakkekammen. Den, der har haft den morsomme oplevelse, forstår bedre, det der står i Testamentet om Jesus, når han taler om fårene, »der kender hyrdens røst«. Der står et andet sted, at Jesus siger: »Jeg er døren«. Også dette har jeg forstået bedre efter, at jeg har set,

hvordan en hyrde ved aftenstide genner sine får og geder ind i en klippehule og lægger sig selv foran døren for at passe på, at vilde dyr ikke skal komme hjorden nær i nattens løb.

I Det nye Testamente tales der også på anden måde om hyrder. Vi hører i juleevangeliet, at »der var hyrder i den samme egn«. Vi hører også, at de hyrder blev såre bange over det mærkelige lysskær på himlen, som de lå der og holdt nattevagt, og over stemmen, der lød ud af det overnaturlige lys.

Det var måske en tilfældighed, at det var disse hyrder, der først skulle høre om, at der var sket noget forunderligt i stalden i Betlehem. Det ved vi ikke. Men mon? Hyrder er mennesker, hvis hele liv er indstillet på det ene: at tage sig af andre levende væsner, at beskytte dem, der ikke kan klare for sig selv.

Mennesker med hyrdesind i bedste forstand er måske nok mennesker, der kan blive »såre bange«, når overnaturligt lys flammer op i natten, men det er også mennesker, der vil være rede til straks at rejse sig, samle kappen og hjorden og gå afsted for at opleve »den glæde, som Herren har kundgjort os« – for at bruge de gamle smukke, stærke ord.

MÅGERNES STOR- FAMILIE

af Bølle
Illustreret af Thora Lund

Det var en søndag morgen. Tomme veje, huse med nedrullede gardiner og på himlen en sol på kanten af en sky. Den havde svært ved at beslutte sig til, om den ville skinne eller ej.

Gemse, Badju, Tut og jeg traskede ud gennem byen. Vi sagde ikke et ord. Kun lyden af vore skridt hang i luften bag os. Mågepatruljen har ellers altid fået skyld for at være meget talende; men i dag var vi tavse. Det var en historisk vandring, vi foretog.

Vores patrulje var ikke mere, hvad den havde været. Det havde vi måttet se i øjnene. Fire piger i én patrulje, det var for lidt, vi trængte til en fornyelse. Vi havde foretaget et propagandaforemstød i skolen, og da jeg gerne ville starte godt, så spurgte jeg klassens populæreste pige, Joan, om hun ikke brændte efter at blive optaget i Mågepatruljens gamle hæderkronede inderkreds. Det gjorde hun ikke.

»Spejder???«, sagde hun og slog en hånlig latter op. »Ikke om I så ville give mig penge for det, ville jeg lade mig klæde ud i sådan en gammel husaruniform hver søndag for at marchere ud i skoven i række og geled og lege røvere og soldater!«

Selvfølgelig protesterede jeg,

men Joan var ikke sådan at slå af pinden.

»Og så må I endelig huske, I er PIGESpejdere!«, fortsatte hun, »ikke noget skæg med drengene her. Er man spejder, er man køns-sorteret lige som kyllinger på et hønseri!« Joan så triumferende ud over den beundrende skare af tilhørere, som havde samlet sig om hende. Jeg mumlede lidt om Sct. Georgsløb med drengespejderne og om spejderboller o.lign., men det skal ingen hemmelighed være, at jeg følte det som en lettelse, da klokken ringede i det samme, og i dagens senere frikvarterer genoptog jeg ikke min hverve-kampagne.

Da vi holdt patruljemøde om eftermiddagen, fandt vi endnu engang ud af, at NU skulle der ske noget – men hvad?

»Der er nu noget rigtigt i, at det er forkert«, begyndte Tut på sin logiske facon, »at piger skal være spejdere i ét korps og drenge i et andet!«, men Gemse svarede, at hun ville ikke for sin død have noget at gøre med de åndssvage drenge, som piftede pigernes cykler om sommeren og smed snebolde efter dem om vinteren.

Vi talte længe frem og tilbage, men enden på historien blev, at vi besluttede at foreslå drengene i

den lokale Hjortepatrulje, som for tiden bestod af fem medlemmer, og som heller ikke var inde i en storhedstid, at vi skulle prøve at holde patruljemøder sammen.

Resultatet af vore forhandlinger blev, at vi nu var på vej ud til drengenes hytte.

Derhenne lå hytten.

Vi standsede uden for døren. De andre skubbede sig om bag ved mig. Så åbnede jeg døren og gik ind. Tut, Gemse og Badju fulgte efter.

Et par af drengene lå og læste på gulvet, to spillede skak, og Tommy spillede guitar. De ikke altid lige rene toner fra Tommys instrument var det eneste, der hørtes.

Vi stod lidt, så så Bjarne op, mens han vendte blad i sin bog og sagde: »Hej!«.

Derefter læste han videre.

Vi så på hinanden og syntes, at der skulle siges noget, men alle de gnistrende vittige indfald udeblev totalt. Jeg rømmede mig lidt og svarede: »Hej!«, men det var vist ikke så højt, at nogen kunne høre det.

Jeg kunne se på Gemse, at nu måtte hun tale, hvis hun ikke skulle eksplodere, og så sagde hun: »Ih, hvor er her beskidt!!!«

Det var vel ikke den mest diplo-

matiske indledning, men det var da i hvert fald et samtaleemne.

»Ja«, sagde Tommy uden at tage sin opmærksomhed fra gitaeren, »derfor syntes vi også, det var lige i øjet at udvide patruljen med fire piger. Velkommen i Hjortene! Der er kost og gulvspand i spisekammeret!«

»Nåh! Det med at udvide jeres patrulje, det må vist være en misforståelse«, sagde jeg. »Det er ikke os, der skal optages i jeres patrulje eller meldes ind i jeres korps. Vi vil gerne samarbejde, hvis vi har noget at være fælles om, men regn ikke med, at vi skal opsluges af jer og jeres!«

Vi udvekslede flere artigheder og til sidst slog Gemse i bordet og sagde til os andre tre Måger: »Hvad sagde jeg? Drengene er slet ikke modne til et samarbejde! De tror bare, de skal lave alt det skæge, og så skal vi stå hjemme og skure gryder og skrælle kartofler. Drenge er sløve, reaktionære, bagstræveriske, imperialistiske, intolerante og selvovervurderende som ... som ... som ...«

Gemse ledte efter noget, der var tilstrækkelig forfærdeligt til at sammenligne Hjortepatruljens medlemmer med, men det kneb for hende. Henning, som havde siddet og spillet skak, kom hende

til undsætning. Han sagde: »Som kvindesagskvinder! Sådan er min mor også, hun føler sig også altid forfulgt!«

Vi er modstandere af vold i Mågepatruljen, især når vi er i mindretal. Derfor satte vi alt ind på at få Gemse til at tøjle sit temperament og sine armkræfter.

I håb om at nå frem til en fredelig løsning slog vi os ned ved bordet og brugte masser af ord, ord og atter ord på at forklare os for hinanden. Det var ikke let, og det lykkedes heller ikke lige vidunderligt, men noget kunne vi da enes om.

Vi aftalte at lave en forsøgsordning.

»Vi skal prøve på at se bort fra, hvad drenge og piger traditionelt laver«, sagde Henning. »Vi skal allesammen være med til at gøre rent, det har Gemse ret i. I skal også få lov til at slå søm i og hugge brænde, men så skal I heller ikke regne med, at vi altid skal slæbe de tungeste telte!«

Gemse så forbavset ud over, at Henning kunne give hende ret i noget. Det passede ligesom ikke rigtigt ind i hendes rødstrømpe martyrium. Men lynhurtigt lykkedes det hende at finde noget andet at gøre vrøvl over: »Tusind tak, det er næsten alt for meget! Men

jeg gider altså ikke bygge signaltårne her og den slags. Vi skal også lave noget, vi piger er gode til!«

»Er du overhovedet god til andet end at gabe op?«, spurgte Tommy.

»Ja«, sagde Gemse ikke uden selvfølelse. »Jeg er stærk i at knytte. Vi har lavet tonsvis af bæltter og indkøbsnet og sådan noget, kan du tro!«

Tommys øjne lyste af foragt – bæltter og indkøbsnet!!

Henning prøvede at dreje samtalen hen på noget andet og foreslog, at vi skulle mødes på fredag eftermiddag og begynde med at gøre hele hytten ren i fællesskab.

»Det lyder ikke dødspændende«, sagde Tut, »men det kan nok se ud, som om det er en nødvendig indledning til Hjorte-Måge-kollektivet. Men når det er overstået, skulle vi så ikke få Gemse til at sætte os i gang med at knytte hængekojer? For det er rigtigt, det er lige noget, hun duer til!«

»Når vi så hænger oppe under loftet, så kan vi kalde vores patrulje for Flagermusene«, sagde Bjarne.

»Det skal såmænd nok blive skægt!«, sagde Tut, men Gemse så helt nervøs ud ved tanken om, at alle besværligheder skulle være

ryddet af vejen. Hun kan ikke leve foruden, og hun prøvede som en sidste udvej for at ødelægge den gode stemning i vores fællespatrulje at sige: »Jeg kan ikke tænke mig andet end, at dette samarbejde vil blive fyldt med problemer!«

»Det største af dem bliver såmænd nok dig«, sagde Henning, »men kedeligt får vi det næppe!«

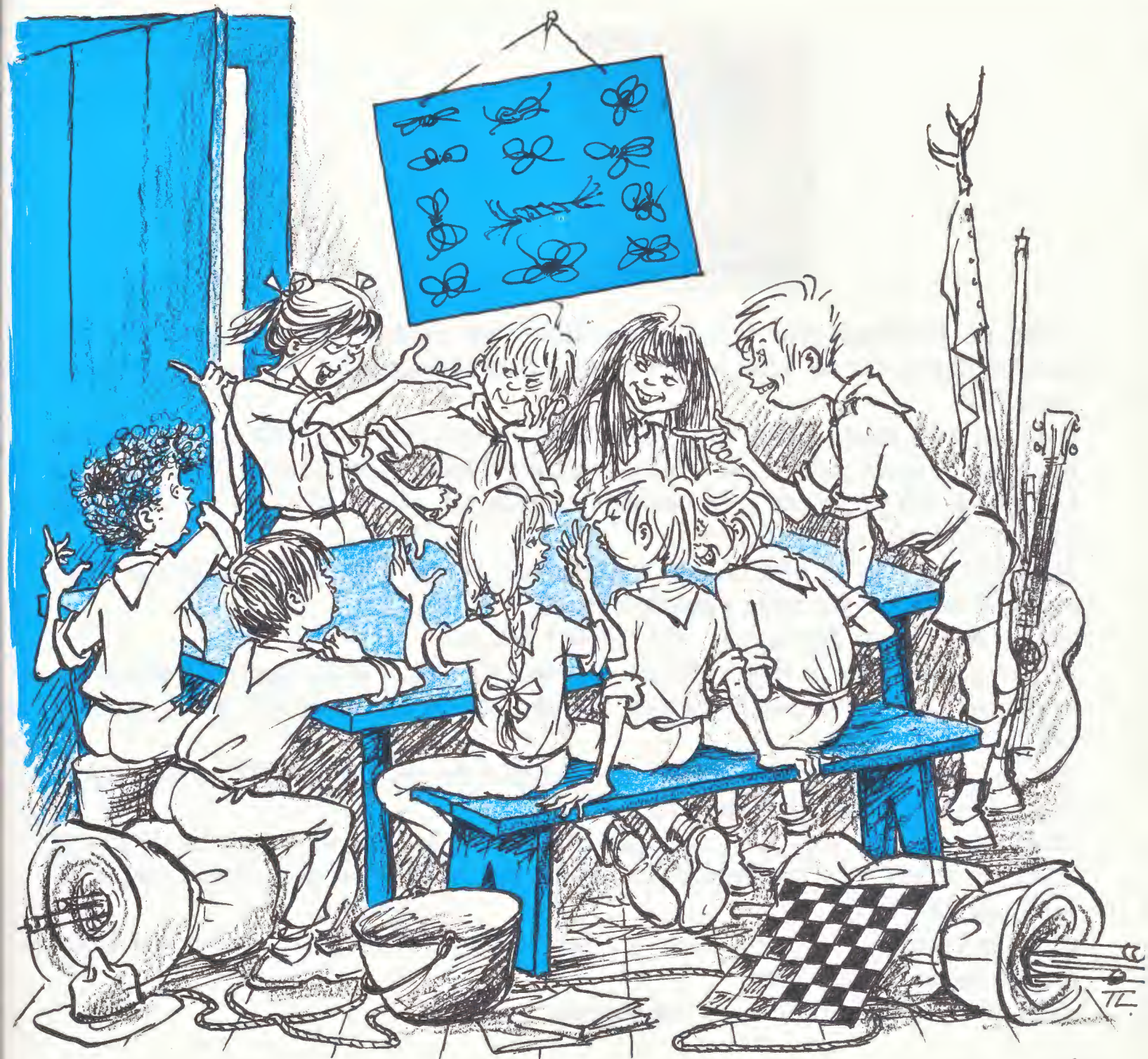
Da vi fire lidt senere var på vej ind til byen igen, sagde Tut pludselig: »Ni spejdere i én patrulje! Det er længe siden, vi har været det sidst!«

»Ja«, sagde Badju, »vi må hellere indstille propagandaaktionen indtil videre!«

»Så synes jeg, vi skal oprette en venteliste«, sagde jeg, »og jeg er spændt på, hvornår Joan kommer og beder om at blive skrevet på den!«

Har jeg husket at fortælle, at solen skinnede fra en skyfri himmel, da vi var på vej hjem?

Bølle

HØNSE- REDEN

af Jørn Birkeholm
Illustreret af Per Illum

Oppe på bondegårdens loft sad der fire børn på hver sin papkasse. De var kravlet derop for at finde noget spændende at lege med. Mere var det ikke blevet til.

Ingen af dem sagde noget. De sad og faldt i staver. Uden for det støvede vindue hang der lange istapper, og ude i det gamle kastanjetræ skræppede skaden op. Der var koldt på loftet. Når børnene åndede ud, så det ud, som om de havde maven fuld af røg.

Pludselig var der et eller andet, der puslede henne bag nogle kasser og noget andet skrammel. Børnene kiggede derhen.

Så var der noget, der sagde: »KLUK-KLUK!«

»I har da vist mange ting i alle de papkasser,« sagde Jens, »men jeg synes nu, at det er synd at gemme høns væk i papkasser på et støvet loft på en gammel bondegård.«

»Vi har da også to hvaler og en kanariefugl i en papkasse et eller andet sted,« sagde Hanne. »Det sagde Morten i går.«

»Det var da bare for sjov,« skyndte Morten sig at sige. »For det første har vi hverken hvaler eller kanariefugle, og for det andet tror jeg, at der ligger en høne henne i krogen.«

Jens og Line rejste sig for at se, om det virkelig kunne passe, at der var kommet en høne op på loftet.

»Det er en høne!« råbte Line og pegede.

Og det var rigtigt nok. Helt henne i hjørnet, hvor taget nåede ned til loftsgulvet, stod der en hvid høne ved siden af et æg.

»Det var da et underligt sted at ruge på æg,« sagde Line. »Den høne må da være utrolig dum.«

»Ja, vi burde faktisk bære den ned i hønsehuset til de andre høns, inden den dør af kulde,« sagde Jens.

»GOK-GOK-GOK! lille puttehøne – kom hen til mor!« sagde Hanne og smilede et venligt hønsestil til hønen.

Men hønen kom ikke. Først lagde den hovedet på skrå og blinkede med det ene øje. Så gokkede den et par gange, og til sidst benede den af sted ind mellem de mange kasser og forsvandt i mørket længere inde på loftet.

Tilbage lå ægget.

»Sikke da en dum, pylret høne,« sagde Line og rystede på hovedet.

»Jamen hvad nu?« sagde Jens. »Hvis hønen ikke kommer tilbage, kommer der ingen kylling ud af det æg.«

»Det passer!« sagde Hanne. »Hønseæg skal holdes varme i mange dage, for at

der kan komme kyllinger ud af dem.«

»Kan vi ikke holde ægget varmt?« sagde Line og så alvorligt på de andre. »Vi kunne måske skiftes til at ruge lidt.«

»Det var klogt og udmærket sagt!« sagde Jens. »Vi skal bare gøre ligesom hønsene. Jeg tror, at vi skal finde en god varm seng. Så lægger vi ægget midt på dynen, og så putter en af os sig godt ned om det.«

»Fars og mors seng er i hvert fald dejlig varm,« sagde Morten.

»Jamen så skal vi skynde os, ellers bliver ægget vist koldt,« sagde Jens.

Han tog ægget, og børnene kravlede forsigtigt ned ad loftsstigen. Så gik de om til stuehuset.

De listede stille indenfor, og de tog støvlerne af, inden de gik ind i soveværelset. Der stod en stor dobbeltseng med dejlige, bløde dyner og hovedpuder og gode madrasser. Sengetæppet lignede en eng i sommertiden, for det var helt spraglet af store og små blomster.

Børnene så på sengen. De tænkte.

Hvis man nu tog sengetæppet af og lagde de to dyner oven på hinanden, kunne sengen sikkert blive til en herlig hønserede. Lige til at ruge i.

For at ægget ikke skulle blive alt for koldt, mens reden blev gjort i stand, lagde Jens det ned i den nærmeste kommodeskuffe.

Han dækkede det godt til med en skjorte, der lå i skuffen.

Så hjalp Morten og Jens hinanden med at lægge det store sengetæppe sammen, og imens lagde Hanne og Line dynerne i en stor, blød bunke midt på den store dobbeltseng.

»Tror I nu, at sådan et hønseæg, der er vant til at ligge på et støvet loft, vil føle sig godt tilpas i sådan noget rent sengetøj?« spurgte Morten og klæde sig i nakken.

»Jeg tænkte faktisk nøjagtigt det samme,« sagde Hanne, »og jeg tror, at vi skal lægge lidt halm oven på den øverste dyne.«

»Ja, eller i rundkreds ligesom ved en rigtig fuglerede,« sagde Line.

Drengene må have ment, at det var en udmærket idé, for de tog deres fodtøj på og gik.

Lidt efter skramlede det ved døren, og da Hanne lukkede op, kom Jens og Morten ind med favnen fuld af halm og hø, som de havde hentet ovre i laden. De smed det hele midt på sengen.

»Det støver, hva'?!« sagde Line og nøs tre gange, fordi halmstøvet kildede hende i næsen.

»Nu skal vi have fundet ud af, hvem af os, der skal ruge først,« sagde Hanne. Hun fandt ægget frem fra kommodeskuffen og lagde det midt i senge-reden. »Jeg har det så varmt!« sagde Line. »Jeg er sikker på, at jeg vil være god til at ruge lige nu.«

»Så læg dig op i reden – – – men forsigtigt!« sagde Jens.

Line kravlede op i halmen til ægget.

»Pas nu endelig på – ellers maser du ægget!« råbte Hanne.

»Skynd dig nu! Du skal bare sætte dig på ægget ligesom hønsene!« råbte Morten. Men Line kunne ikke rigtigt finde ud af det. Hun kørte rundt i halmen og dynerne på en underlig måde, og hun turde ikke rigtigt sætte sig på ægget. Hun var heller ikke helt klar over, hvordan hun skulle putte sig godt ned om det. Hun havde halm i håret og lignede ikke en rugehøne ret meget.

»Altså, du bliver nødt til at skynde dig, ellers bliver ægget koldt!« råbte Hanne.

»Kom nu!«

Og så satte Line sig.

Men det var vist lidt for hårdt.

»KNÆK!« var der noget, der sagde.

»Hvad var det!!!« råbte Morten og Hanne og Jens og så meget forskrækkede ud. Men de vidste godt, hvad det var.

»Jeg er nok ikke så god til at ruge alligevel,« sagde Line og rejste sig med ægge-blomme på strømperne. Hun lød helt ked af det.

»Det er ret sjældent, at der kommer kyllinger ud af knækkede æg,« sagde Jens.

Ægget var gået i stykker.

Det var helt mast. Lige midt i den store dobbeltseng med det pæne, rene sengetøj. Line hoppede ud af reden og ned på gulvet.

»Men når vi alligevel ikke dur til at ruge på æg, kan vi jo lige så godt gå ud i sneen og lege,« sagde Morten og begyndte at tage sine støvler på.

»Skal vi ikke rydde lidt op først?« sagde Hanne. »Det er jo ikke sikkert, at far og mor bryder sig om at sove en hel nat i en hønserede sammen med et æg, der er mast.«

Det var børnene helt enige om, men sengen blev ved med at se lidt uordentlig ud, selv om de gjorde sig megen umage for at rydde op. Æggeghviden og æggeblommen var ikke så let at få helt væk. Hver gang Jens havde fået æggeghviden op i hånden, trillede den ned under dynen igen.

Og der lå også en hel masse små halmstumper og avner.

Til sidst blev børnene trætte af at rydde op.

De lagde sengetæppet på plads over dynerne. Så var der ikke en eneste, der kunne se, at der var ruget i de senge.

Og så gik Morten og Hanne og Jens og Line ud i sneen og legede videre.

DER STOD EN MAND MED EN KANON I BRYGGERSET

af Annesofie Hermann
Illustreret af Gerda Nystad

Der har i årets løb været megen tale og mange skrivelser om vort lands befrielse for fremmed besættelse for 25 år siden. Naturligvis har jeg læst lignende og andre beretninger i løbet af årene, og jeg har hørt mine forældre og bedsteforældre tale om selve besættelsen og de herlige majdage, da den var forbi. Noget har jeg hørt så tit, at jeg tror, jeg har oplevet det selv. Med andet er det som med trediveårskrigen eller Napoleons tilbagetog gennem det kolde, sneende Rusland – det er så fjernt, uvirkeligt som eventyr.

Det er forøvrigt mærkeligt med børns fornemmelse af tid. Jeg spurgte min bedstefar, om han var så gammel, at han havde mødt Jesus. Næ, så gammel var han ikke, sagde han. Jamen var han så gammel, at han havde brugt petroleumslamper i sit hjem? og han lo lidt og sagde, at jo så gammel var han. Men jeg ved, jeg tænkte ved mig selv, at der var nu da ikke noget at le af, for det måtte da i tid komme ud på et?

Fra besættelsen husker jeg, som var 5 år, da den holdt op, egentlig bedst sirenerne, der varslede fjendtlige flyvere. Jeg mindes ikke nu, at deres hyl i og for sig var forbundet med uhygge, med noget farligt. Man løb hjem fra sin leg,

når de satte i gang, ligesom man løb hjem, når det var frokosttid. Men jeg husker dog en bestemt forårsdag, hvor mødrene hvirvlede ud af havelågerne og greb de små og samlede os andre ind i flugtens bevægelse, – senere har jeg forstået, at det var den onde dag, da en stor skole fejlagtigt blev bombet på Frederiksberg og al dramatikken stod omkring Shell Huset.

Der var i de år en sær sur lugt i huset af tørv, – og jeg undrede mig over, at jordklumper skulle kunne brænde – men det kunne de nu sandt at sige heller ikke altid. Og jeg husker et sært kogeapparat, vi fik, et som lignede en skulptur af Robert Jacobsen – det skulle kunne koge vand ved trækul. Alle vinduer skulle være åbne, dels for at vi ikke skulle blive kulilteforgiftede (hvad det så var), dels for at »Robert Jacobsen« skulle få træk og luft. Når man efter et par timers baksen i sus og træk havde fået vandet så varmt, at det smertede at stikke en finger i det kom min mor nulrede visne gamle blade i vandet, og køkkenet lugtede som bunden af en gammel høstak – hvorefter man drak sin aftenthe.

Nå, men det var befrielsen, jeg skulle fortælle om.

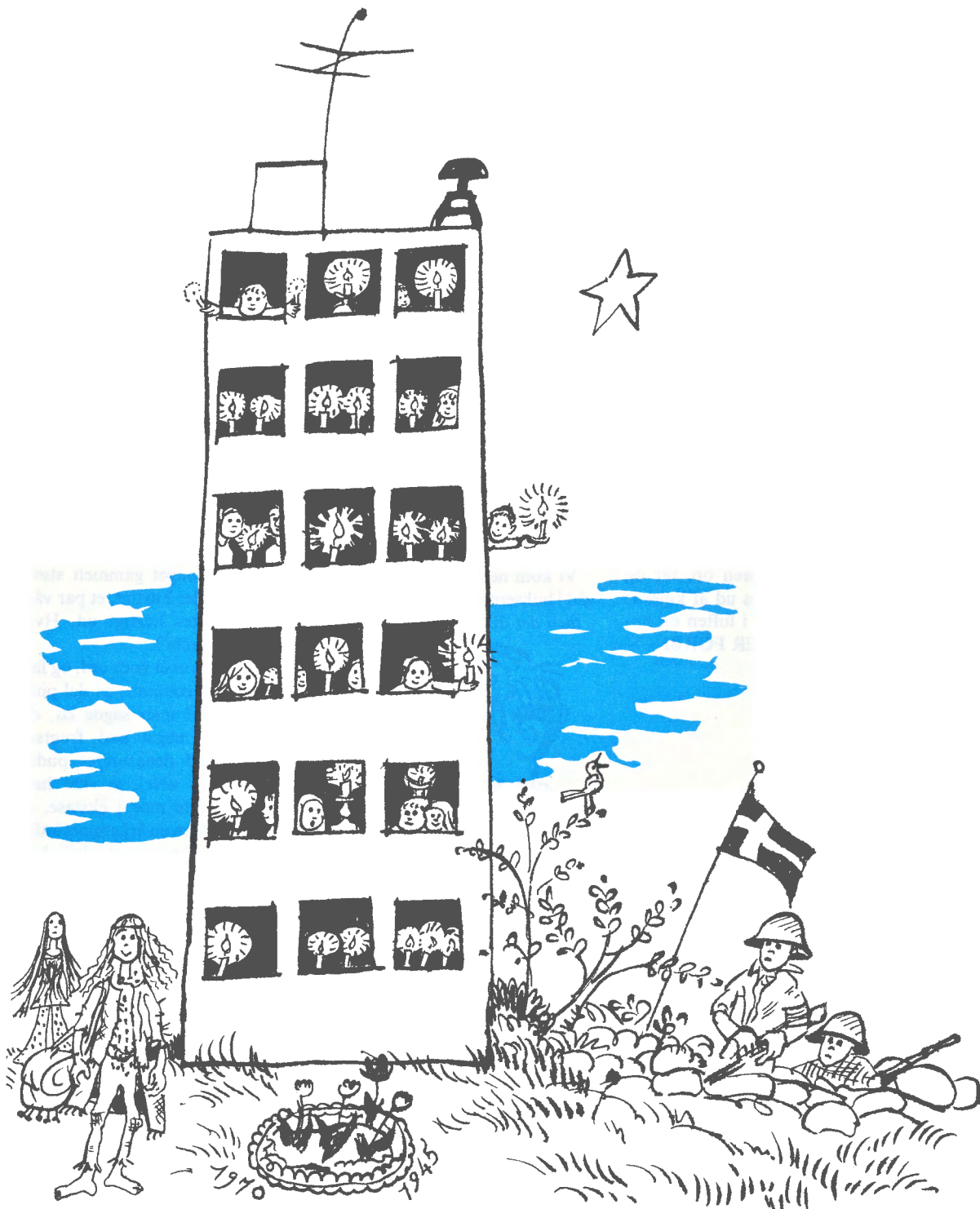

Når vi læser om, lytter til og i fjernsynet både ser og hører om de glade majdage for 25 år siden, må alle tro, det var dage i lutter jubel, og at alle mennesker greb hinanden i deres danske hænder og dansede i een lang kæde fra København til Korsør, mens bøgen sprang ud, klokker bimlede, og flagene vajede.

For *min* erindring står aftenen den 4. maj som een stor forvirring. Men sådan set nok en slags glad forvirring. Og når lysene tændes i vinduerne, og det glade budskab lyder ud af radioerne – ja, så ser vi på hinanden og ler, så det perler i erindringen! Men en god latter *kan* være ligeså dybt alvorligt ment, som når folk rejser sig, løfter glasset til tredje vesteknap og synger: Der *er* et yndigt land.

Det vil jeg holde på.

I gamle dage – og det er i dette tilfælde for 25 år siden, sagde sundhedssygeplejerskerne, som *gik* i deres grå, sunde kjoler med deres sunde tasker i hånden (for de havde ikke mere cyklegummi), at det var sundest for børn at komme i seng på klokkeslet. (Om mine børn har en bilende sundhedsassistent sagt, at de skulle finde deres egen livsrytme. Og den leder vi stadig efter). Altså lå vi pænt i vore små senge redt med

celluldsлагner, Lotte og jeg. Ja, naturligvis også den lille, men hun var jo så lille, at hun lå, hvor man lagde hende.

Når vi lå der, digtede vi på vor historie om den rare ulv, Meomanus — — men netop som Meomanus var ved at spise en Ramonamad, fløj døren op, far og mor for ind, *hev* os ud af køjerne og smed os rundt i luften og hujede: »KRIGEN ER FORBI —

Menneskeunger, krigen er forbi!«

Sandt at sige var det et ubekvemt tidspunkt lige der midt i historien om Meomanus, men det var klart (som politikerne siger, når de taler mest tåget), at noget mærkeligt og helt storartet var hændt.

Vi kom ned i stuen. Lotte blev våd i bukserne af bare underlighed — men *det* distraherede ingen.

»Vi må gøre *noget*«, sagde far, og så flænsede han til vor undren de sorte mørkelægningsgardiner ned og satte en tændstik til dem ude i haven. Når man altid havde levet inde i en sort æske efter kl. 18, var det sært, at haven pludselig kom helt ind i stuen til os. Nå, sådan noget gammelt støvet papir brænder hurtigt, et par våde bukser skiftes hurtigt ud. Hvad nu? »Pullimut«?

Pullimut var et godt ord, og faktisk drak Meomanus en del pullimut — indtil man sagde os, det smagte af meget sød frugtsaft blandet med denatureret pudsevindue-sprit. »Nej, vi skal have *kaffen*,« råbte mor i ekstase, og frem drog man en årgammel kaffere rest gemt til en storartet lejlighed.

Vandet blev kogt helt legalt og uden »Robert Jacobsen«.

»A-A-A-A-A-A!« sagde de gamle og glade, og Lotte og jeg fik vort livs første kaffe og fy for nej, *det* siger man ikke i et pænt juleblad — hvor det smagte! Men vi fik kager til, bagt af havregryn, erstatningsmargarine og postevand. Skal der være gilde, så skal der spilleme være gilde.

Telefonen kimede hele tiden, alle ringede til alle. Og de lo, og sommetider tudede de lidt — og man skal være lidt større, end vi

var, for at forstå det sære, at voksne kan tude, når de er meget glade.

Lotte kastede sin kaffe og op-hidselse op.

Døren røg op, og ind kom vor hushjælp, frk. Hansen. Jeg tænker altid rart på hende, når jeg ser en kropdue. Nu om stunder taler man om »at gå op i en spids«. Var der nogen, der kunne gå op i en spids, var det Hansen, og sådan en aften var spidsen selv-sagt spidsere end nogensinde.

Først greb hun Lotte og hev hende op i luften, og det kunne hun sådan set ikke lide, så hun fik våde bukser igen.

Så blev jeg smidt bagefter og faldt ned i en guld vase, som mine forældre holdt meget af. Det gjorde faktisk lidt ondt – og vasen som før havde været ret kostbar, var det ikke mere.

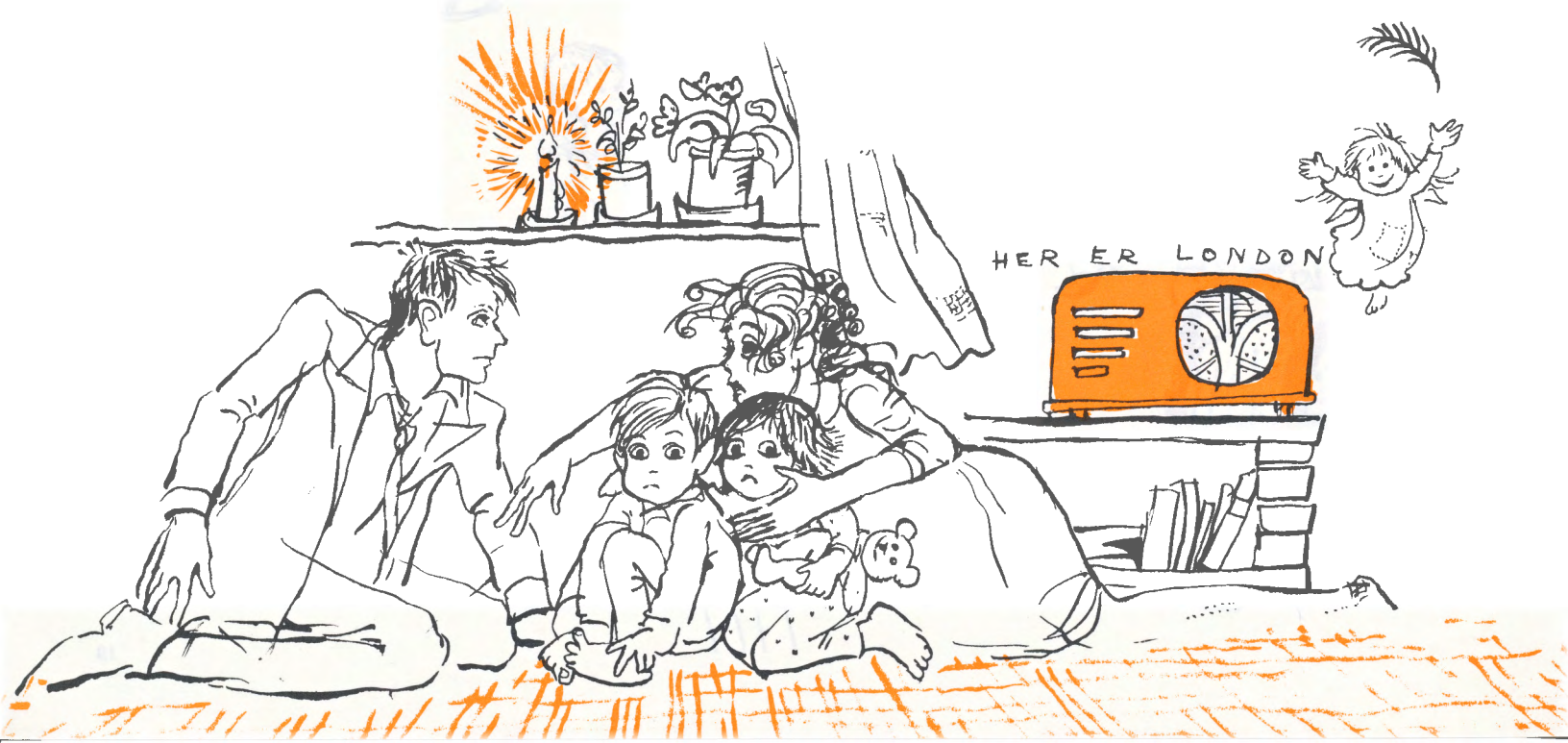
Frk. Hansen drak kaffe, som en høne drikker vand med små gurglelyde og lidt kaglen. »A-A-A-A-A-A-A«, sagde også hun.

Indtil da var alting jo lutter jubel.

Men pludselig hørtes voldsomt skyderi ude fra vejen. Rundt om næste hus for folk. Pang pang pang pang knaldede det. Min mor råbte, vi skulle smide os på gulvet under vinduerne. Lottes bukser blev endnu vådere. Og frk. Hansen mumlede med tæppenuld i munden: »Hvem skulle have troet *det* om den nydelige hr. Rasmussen?« (Hvad hun så mente med det).

Jeg syntes med mine 5 år, at nu

var det da først rigtig krig. Pang pang, der røg to ruder i fars mist-bænk. Hvinende bilbremses hørtes på vejen. Start igen. Så blev der stille. Hvad mon der blev af hr. Rasmussen? Var han af de helt slemme, der blev skudt, da solen kastede sine første stråler over det befriede land? Eller sidder han meget langt borte i en anden kant af landet og dyrker sin have? Jeg mindes nu mest hans bagdel, for han stod altid og rodede i sine bede. De sagde på

vejen, at han havde kollaboreret – kollaboreret – mærkeligt ord. Men altså et grimt ord, et fy-ord.

Da vi sådan ligesom havde samlet os lidt, hørte vi de sære lyde ude fra bryggerset. Det pustede, det stønnede, det gylpede, det gryntede. Jeg har hørt en lignende lyd mange år senere, hvor to hanpindsvin bejlede til en vred pindso.

Langt borte hørtes sang i fjerne haver. Ovenpå vrælede den lille, vækket af skud og brag.

Nu var lydene blevet til en slags hulken. Far gik derud og fandt en meget, *meget* ung frihedskæmper med armbind og et skydevåben, jeg dengang mente måtte være en kanon. Han var ikke meget mere end en stor dreng, vi kendte ham så godt, han var jo bror til Lise. Han havde været med, da man arresterede Rasmussen – og det hele var så skrækeligt, snøftede han, og nu græd han med store vandtårer. Men så fik han et erstatningslommemetørklæde og den sidste kaffe og 17 småkager. Og til sidst gav mor ham to nerveberoligende piller. Far stillede kanonen ud i entreen og fulgte Egon hjem. Frk. Hansen gav Lotte det sidste par tørre bukser på.

Og mor tog den lille vrælende, fornærmede unge op af vuggen og så på hende med glade øjne.

A PROPOS MESTER JAKEL KOMEDIEN SIDE 24

Det er i disse år »in« at spille dukketeater.

Nu er dukketeater mange ting, ihvertfald fire.

Det sværeste er »marionet-komedien«, hvor dukkers bevægelser forårsages ved snoretræk. Et fint eksempel på en marionet kender vi i »Lillebror« i børneudsendelserne i TV: Han føres så mesterligt frem, at børn faktisk er ret store, før de forstår, at han »ikke er helt rigtig til«.

Så er der det *dukketeater*, der især florerede omkring århundredeskiftet, hvor man købte ark med f.eks. »Gøngehøvdingen« på og tekst, og figurerne blev klæbet på pap og sat på pinde, som skubbedes ud og ind på dukketeateret (der lignede Det kongelige Teaters scene, sådan med et rødt plydstæppe, der trækkes til side af fede bare engle).

Men figurerne behøvede ikke være billeder klæbet på pap – det kunne være *dukker*, små nette dukker på pinde – og jeg har forøvrigt for meget nylig set de nydeligste dukker fremstillet af æggebakker klæbet på spisepinde, strikpeinde eller lignende.

Men det vi samler os om i Spejderjul 1970 er *Mester Jakel-duk-*

ker, og en Jakel-komedie finder I på side 24.

Jakelfigurerne hed også i gamle dage »handskedukker« – og det er jo meget rimeligt, så sandt som »dukkeføreren« trækker dukken på sin hånd som en slags handske.

Vi giver lige et par almene gode råd, før vi taler om fremstillingen af Jakeldukkerne til årets komedie:

Når man spiller »rigtig komedie«, er det vigtigt, at det kan høres, hvad skuespillerne siger. I en Jakel-komedie er den eller de talende jo *bag* ved et tæppe, et brædt eller lignende, og det er ekstra nødvendigt at tale højt og tydeligt. Jakel-komedien side 24

forudsættes spillet i en døråbning. Lyset i døråbninger er ikke altid bedst, så tænk både på »månelandskabets« blålige lys og på at belyse dukkerne med en eller anden form for lomme-lygte-rampe-lys. Husk nye batterier og eventuelt pærer.

De dukker, som fra fotografiet ser ud på os, er lavet af filt og store vatkugler. Begge dele fås i Hobbyforretninger og Spejderdepoter ved juletid.

Julemandens næse er lavet af en flækket træperle såmænd, mens spejderens næse er tegnet med speed-marker. Prøv jer frem, køb et par stykker mere, end I skal bruge, og prøv hvad bog (dem fra skoven), nødder, rosiner, knapper og lignende kan komme til at ligne.

Håret er lavet af tykt optrevlet uldgarn.

Hænderne hos disse »jakler« er fremstillet af hud-farvet filt.

Modeller til spøgelse, nissekappen og julemandshuen er vist i en størrelse her, så de bør forstørres ca. 2½ gange.

Ind i hovedets vatkugle er boret så stort et hul, at pegefinger og langemand kan komme ind i kraniet og danne ryggraden. Tommelfingeren går ind i det ene ærme, lillefinger og ringfinger i det andet.

Der er folk, der kan klare at føre to dukker – men det er svært. Og i jeres patrulje eller flok skulle I vel nok kunne klare: fire folk som dukkeførere, een belysningsmand og een lyd-mand, som med bånd og grammofon dels laver musik før og efter forestillingen, dels laver særlige spøgelseshule lyde, dels til sidst almindelig julestemning.

Spejderen på billedet er en pige-spejder. Men komedien er lavet sådan, at I ligeså godt kan bruge en drengspejder eller en ulv (eller en mejse eller en smutte).

Gør som I vil.

God fornøjelse.

STAKKELS JULE- SPØGELSE

Mester Jakel-komedie
i een akt
af Berit Lynge Nielsen

(Mester Jakel-komedie i een akt).

Personer: en spejder, et spøgelse, en røver, en julemand.

Scenen: udgøres af et tæppe, der er spændt ud tværs over en dør. Personerne kommer til syne over tæppets kant, og »dukkeførerne« (mindst 2) skjuler sig bag tæppet. Bagtæppet kan forestille en månebelyst mark med skumle træer og buske ved siderne.

Spejderen

(kommer ind på scenen, standser og banker næver). Uh hvor er det dog koldt i aften! Det er også uhyggeligt at gå alene. For hvad er nu *det*? . . . det ligner et . . .

Spøgelset

(kommer fra den modsatte side) UUUUUUUUUH! (Det vifter med armene).

Spejderen

HJÆLP! Det *er* et spøgelse. HJÆLP! (Løber ud, spøgelset løber efter, men opgiver forfølgelsen).

Spøgelset

(slår hænderne for ansigtet og græder): U-ååååååå, jeg gider ikke være spøgelse mere . . . jeg vil hjem . . . uhuuu.

Spejderen

(kommer forsigtigt tilbage, klapper spøgelset på skulderen) Hvad er der i vejen? Hvorfor er du så ked af det?

Spøgelset

(fortvivlet) Ja, ville *du* ikke græde, hvis du havde spøgelsesvagt både lillejuleaften og juleaften? (synger på mel.: Det var en lørdag aften) De fejrer jul derhjemme

– jeg ved, de er i sving,
men *jeg* skal gå i kulden
og spøge vildt omkring.
Det' ikke nogen fornøjelse
at være spøgelse.
Det' ikke nogen fornøjelse
at være spøgelse.

Spejderen

Hvad laver de hjemme hos jer nu her i aften? *Jeg* skulle mødes med min patrulje, og vi skulle synge på alderdomshjemmet, for der kommer vi så tit. Men hvad skulle *du* lave, hvis du var hjemme?

Spøgelset

Vi bager vaniljekranshuller i aften. Min mor bager de bedste vaniljekranshuller i Vester Åndehul. (Synger)

Vaniljekranshuller

– dem spiser de bestemt.
Jeg går og er så sulten.

MIG har de bare glemt.
Det' slemt for min fordøjelse
at være spøgelse.
Det' slemt for min fordøjelse
at være spøgelse!

Spejderen

Jamen når du er så ked af at være spøgelse – kunne du så ikke lave noget andet, gå med aviser, være babysitter eller sådan noget? Kan du slet ikke blive fri for at gå rundt og spøge?

Spøgelset

(bedrøvet) Jo, jeg ville gerne lave noget andet, jeg ville gerne være fri for at spøge. Men det kan man kun blive fri for, hvis man bare een gang hjælper et menneske – men alle bliver jo så bange, når de ser os, så de styrter hylende bort. Du er det eneste menneske, jeg nogensinde har talt med!

Spejderen

(tøvende) Ja, jeg ved ikke . . . nu skal vi jo hen hos vore venner på alderdomshjemmet og synge der . . . men det kan vist ikke kaldes sådan en særlig god gerning, og der er måske en og anden, der bliver sådan ligesom lidt nervøs ved at se dig. Men jeg skal tænke over

det til en anden gang. Hov, hvem er *det*?

Røveren kommer ind (Han har langt hvidt skæg, en rød kappe hænger løst over hans skulder, og på ryggen har han en sæk med gaver. Den skal være anbragt evt. med en sikkerhedsnål, så den let kan tages af. I virkeligheden er personen, som ligner en julemand, en væmmelig røver, som det snart vil vise sig). Hej – der har vi jo en spejder!

Spejderen

Ja, og du må vel være julemanden, men er du ikke kommet en dag for tidligt? Det er jo kun lillejuleaften?

Røveren

Øh - øh - hm . . . ja, det er jo altid rart at være i god tid, børn får så mange gaver nu om dage.

Spøgelset

(råber pludselig) Jeg tror ikke, du er en rigtig julemand, dit skæg er ikke rigtigt. (Spøgelset hiver i skægget, som sidder med en elastik, og man ser, han har sort tørklæde om underansigtet. De begynder at slås, kappen ryger af røveren).

Spejderen

Spø-gel-se – spø-gelse – hissa-hussa-hejsasa – nu skal røver ha da da!

Spøgelset

(langer ud efter røverens kæbeparti, røveren synker ned bag tæppet).

Spejderen

(danser begejstret) Du fik ham . . . juuuuuuhuuuuuu, du fik ham.

Spøgelset

Lad os lige se, hvad han har i sækken. (Den slatne dukke hives op og hænger ynkeligt over rampen. Han er i sort sweater og med tørklædet om underansigtet).

Spejderen

Hans sæk er fuld af gavepakker – hvor mon de kommer fra? Hvem mon skulle have *dem*?

Spøgelset

(kommer til at græde igen) Ikke jeg, for når vi har spøgelsesvag, får vi ingen gaver, så skal vi bare passe vort spøgeri.

Spejderen

Vrøvl med dig, du skal jo ikke spøge mere! Du har jo gjort en god gerning nu . . . du har reddet mig fra en røver, er det ikke godt nok?

Spøgelset

(danser rundt og synger på mel.: Tornerose var et vakkert barn).

Nu skal jeg ikke spøge mer',
spøge mer', spøge mer'.

Nu skal jeg ikke spøge mer',
spøge mer'!

Nu kan jeg få vaniljekransehuller
og måske få en gave i morgen.

Spejderen

Hvad ønsker du dig?

Spøgelset

Et nyt lagen i modefarve, orange-
farvet med røde og gule blomster
og lårkort . . .

Spejderen

Hvad skal vi gøre med røveren?
Jeg tror ikke, jeg kan bære ham
hele vejen ind til politiet, eller må-
ske kunne du passe på ham, og
så . . . hov, hvem kommer der?

Julemanden

(iført kort rød jakke og grå »buk-
ser«) Jeg var julemand til for en
time siden, for da blev jeg over-
faldet af en røver, som tog min
sæk med gaver og min røde trylle-
kappe, som gør, at sækken altid er
fuld af gaver, lige meget hvor
mange man tager ud af den. Nu
må jeg vel så gå på pension.

Spøgelset

(strengt) Er du nu en rigtig jule-
mand? Sidder dit skæg fast? Vi
skal ikke have mere fup her med
falske julemænd.

Spejderen

(tvivlende) Er julemanden sådan
rigtig til?

Julemanden

(lidt irriteret) Hvis jeg ikke husker meget galt, fik du, spejder, en rygsæk og en sovepose af mig sidste år, og hos jer, spøgelse, fik I en særlig ovn til vaniljekransehuller. Ja ja. Folk glemmer så let. Jeg havde såmænd også gode ting til jer i sækken i år, men så kom den onde røver med sort tørklæde for ansigtet, mens jeg stod og ordnede noget ved rensdyrets seletøj, væk var sækken, og kappen flåede han af mig og løb med en hul, ond latter.

Spejderen

Det er vel ikke ham, der ligger derhenne?

Julemanden

Jo, det er det minsandten, men hvor mon han har gjort af min sæk og min kappe?

Spøgelset

(stolt – dukker ned og henter dem)
De er her!

Julemanden

(går evt. ud i kulissen og får sin kappe på) Tak – du er minsandten det mest hjælpsomme spøgelse, jeg har mødt – og jeg ser jo alligevel mange af din slags og familie på mine lange ture. Hvad ønsker du dig i julegave?

Spøgelset

(bevæget) Jeg ønsker mig, hvis det ikke er ubeskedent, nogle gode kageforme, for nu, hvor jeg ikke skal spøge mere, vil jeg lave det bedste vaniljekransehullekagebageri i Vester Åndehul!
Farvel og glædelig jul!

Spejderen

(vinker farvel til spøgelset og siger til julemanden) Du kunne vel ikke hjælpe mig med at få røveren med ind til byen i din kane?

Julemanden

Jo, det er da helt i orden.

Spejderen

Forresten, hvorfor er du her allerede i aften – det er jo dog kun lillejuleaften?

Julemanden

Det er så svært at finde parkeringspladser efterhånden, derfor ville jeg lige tage ind og se mig lidt om.

Spejderen

Nå, jeg troede, du stillede din kane på hustagene – det gør da alle julemænd i eventyrene.

Julemanden

Ja, det er meget godt, men hvordan ville *du* parkere 8 rensdyr og en kane på et tag, hvor der er en masse TV-antenner? Og desuden er rensdyrene helt tossede med fjernsyn, de vil allesammen med ned gennem skorstenen for at se på en skærm.

Spejderen

Jeg kan godt se, det er et problem. Og jeg skal hjælpe dig med at lede efter tage uden antenner på.

Men nu må vi skynde os, for jeg skal sammen med mine kammerater synge julen ind på alderdomshjemmet.

Jeg skal love for, jeg har noget at fortælle dem i aften – de tror ikke et ord af, hvad jeg siger . . .

(De slæber sammen røveren ud. Imens synger de en julesang).

Når de er ude, viser spøgelset sig over tæppet vendende bagdelen til publikum – det kan lade sig gøre ved, at dukkeføreren bøjer sit hændled *meget* inde i spøgelsesdukken. På bagdelen sidder et skilt, hvorpå der står

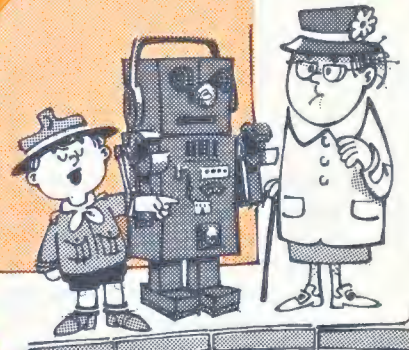
ENDE

Om nogle år

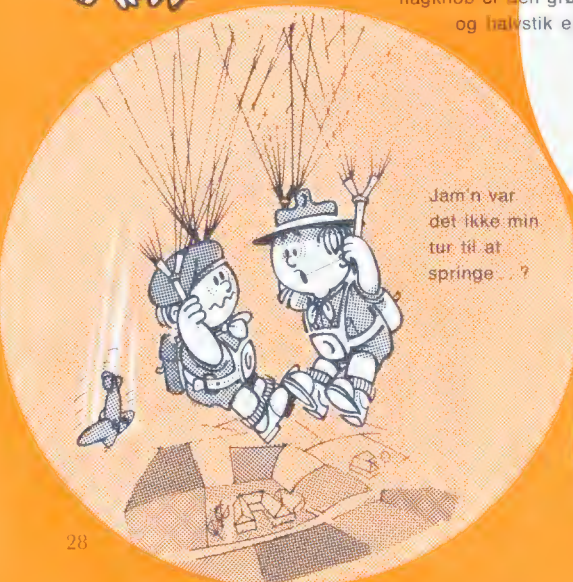
– må jeg ikke nok beholde den,
den har fulgt efter mig hele
vejen ...

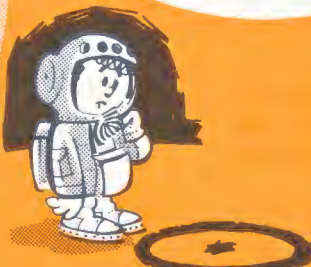
XNOVFUS!!
– følg den dame
over gaden ...

rødhåndsknob er
altså den røde knap,
flagknob er den grønne,
og halvstik er ...

Jam'n var
det ikke min
tur til at
springe ... ?

– men så kom den sødeste
lille alr-scout, og spurgte
om han skulle flyve mig
over på den anden sky ...

– nogle tanker om spejderarbejdet, når
det ta'r fat under vandet, i luften, i
rummet, og alle andre steder ...

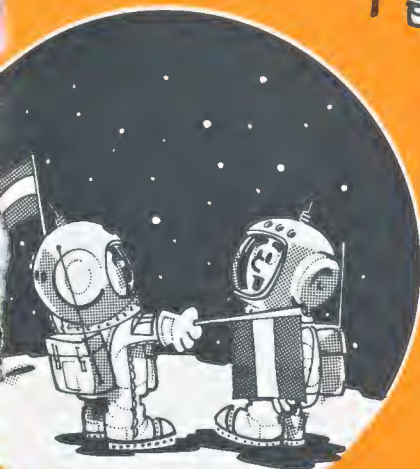
– første planet på
venstre hånd, så til højre til
anden astriode og så bare ...

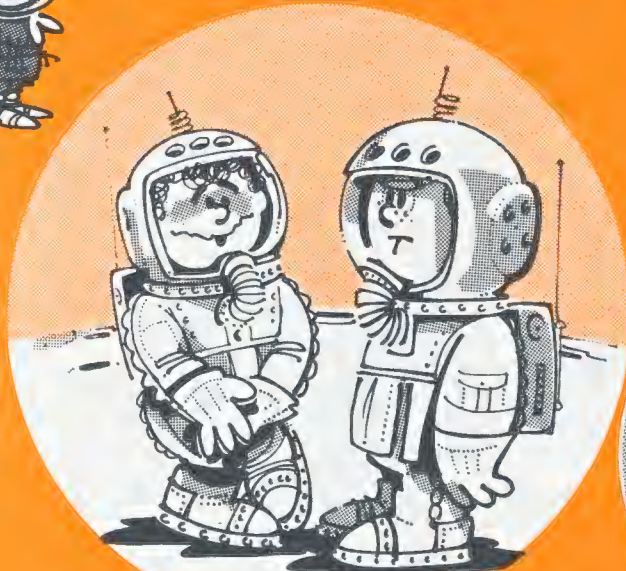
– næh, snor og
alt det holdt vi
skam op med for
mange år siden ...

– en billet
HVORHEN ???

– SIGNALERE TIL HVEM ???

– jeg ska' altså så'n ...

vil De ikke være så
venlig at følge mig
over gaden ... ?

MAMMUT

af Robert Fisker
Illustreret af Sven Otto

De to jægere var standset op på toppen af bakkeåsen. De havde løbet langt og længe, og stirrede nu ud over landet foran sig.

Sumpe, kratskove og stenede sletter med et netværk af bække og søer, der glitrede og spillede i sollyset, som langt ude mod nord slog blændende genskær fra ismarkernes knugende kolde vidder.

Vinden hvislede i det knæhøje pilekrat om deres ben og svøbte sig kold og karsk om deres kroppe.

Det var unge, kraftige folk med vejrgarvet hud og hårde muskler, der trak deres tydelige mønstre på arme og ben.

Tidligt den samme morgen havde de forladt bopladsen på den anden side af det sumpdrag, der nu lå bag dem for foden af åsen. De var taget af sted sammen med de andre jægere for at skaffe mad til de mange sultne munde i jordhulerne på den sydvendte flodskrænt.

I tiden siden sidste fuldmåne var jagten blevet ringere og ringere dag for dag. Den varme tid var ved at være forbi. Vildtet trak mod syd, og de gamle jægere havde snakket en del om at bryde op og følge efter, inden kulden fra ismarkerne for alvor bredte sig sydover.

Det var Rap, der havde sporet elgtyren op, og han og hans fælle Burro, den yngste af jægerflokkens, havde fulgt klovsporene i den bløde bund gennem de forkrøblede skove til det store højdedrag, der var grænsen til dødens og åndernes land.

Nu stod de begge og stirrede ud over sumplandet, som de havde hørt de gamle berette om. – Det var her, solen forsvandt. Det var her, de store magters ånder drev deres spil i tætte, isnende tåger. De gamle kunne fortælle om mange dristige jægere, der under jagten havde vovet sig ud i åndernes land og aldrig var vendt tilbage til bopladsens jordhuler.

Rap satte sig på hug og rodede i pilekrattet med sit spyd. Burro gjorde det samme, men det blev Rap, der fandt klovsporet og begyndte at følge det ned over åsens brede skråning, ned mod sumpene i åndernes land.

Deres vildt havde søgt tilflugt dernede. Ville de tage bytte, måtte de følge vildtets spor.

De standsede begge op og så på hinanden, kastede et blik ned over sumpene og så atter hinanden i øjnene. Ingen af dem sagde noget. Enhver vidste jo, hvad enhver tænkte om den ting.

Rap krammede næven hårdt om spydskaftet og smækkede med kæberne, som han havde for vane, når han skulle træffe en beslutning af betydning. Burro hørte nok Raps kæbesmæk, men lod sig ikke mærke med det. Følte vel, at den anden havde brug for sine tanker. Tog blikket til sig og rettede det i stedet ud mod de kratbevoksede sumpe og de barske sletter, der strakte sig ud mod ismarkernes udkant.

Pludselig stivnede han i kroppen, rynkede brynene og skyggede for solen med hånden over øjnene. Han havde set noget ude på de fjerne sletter, noget der bevægede sig. Han spændte sine øjne. Jagtens vilde glæde bruste som en bølge af hede gennem ham. Der kunne ikke være nogen tvivl. Han vendte sig brat mod Rap og pegede med sit spyd.

Rap stirrede. Tvivl, forbavelse og vished skyllede over hans ansigt, før læberne langsomt og besværgende formede synet i ord.

»Mammut!«

Burro nikkede uden at tage blikket fra sletterne. De stod begge og stirrede uden at røre sig. Synet fyldte sindet og trængte alt andet bort. Glemte var elgtyren. Glemte var tågernes ånder og de bundløse moradser. Derude på

ødemarken foran ismuren travede en af de store lådne, alle jægers største drøm. Derude var der mad for bopladsens sultne munde. Mad der kunne give liv og kræfter til opbruddet og strabadserne under vandringen mod syd.

Rap vendte sig med et rusk og strammede læderstrimlen, der holdt hans lændeskind fast om livet.

»Jeg henter de andre. – Bliv her og hold øje med den!«

I næste øjeblik satte han i flyvende løb ned over bakkeåsen tilbage samme vej, de var kommet.

Burro stirrede efter ham. Rap bar ikke sit navn uden ret. Han var stammens hurtigste løber. Da Rap forsvandt i vildnisset for foden af højdedraget, vendte Burro atter sin opmærksomhed mod kæmpen ude på sletten.

Det var lange tider siden, der havde vist sig mammut på disse kanter. Sidst han kunne huske det, havde han været en lille purk. Hans far havde mistet livet under jagten på den. Ellers havde han kun hørt de gamle jægere fortælle om det, og nu – nu skulle han selv med i en jagt på mammut.

Han fulgte det store dyr med øjnene. Det bevægede sig langsomt af sted mellem slettens mylder af klippeblokke og det spredte,

sparsomme buskads. Nu og da blinkede solen i vandsprøjtet, når dyret pjaskede over et af de mange vandløb, der havde deres udspring i ismuren.

Burro blev urolig. Så sig nu og da tilbage over skulderen og vendte atter blikket mod sletten og mammuten, som fjernede sig mere og mere ud over sletten.

Ville Rap mon komme tidsnok med de andre jægere? – Sæt, at det store vildt var sluppet ham af syne, når de andre kom. Det ville være en skændsel, som ville følge ham resten af hans dage.

Han så sig prøvende om, nikkede og bøjede sig hurtigt ned og brækkede en gren af en pilebusk. Stak den i jorden, brækkede endnu nogle grene af og stak dem i jorden med nogle få skridts mellemrum. Sådan blev han ved og afmærkede sin vej ned over højdedraget ud mod sletterne. Han kunne ikke bare stå på bakken deroppe og lade den store lådne slippe sig af syne.

Et stykke nede satte han i løb, men standsede op med korte mellemrum for at efterlade sig et mærke, som kunne lede Rap og de andre på den rette vej. I løb og spring gik det over småbuskads og vandløb, der til tider var så brede og dybe, at han måtte vade

over dem med det iskolde vand skvulpende op om brystkasse og hals.

Han fandt den store lådnes spor i den bløde bund i udkanten af sumpene og fulgte det foroverbøjet videre ud mod det sted, hvor solen nu stod som en blodrød kugle. Det ville ikke vare længe, før solen kom så langt ned, at tågerne krøb frem af sumpene – åndernes isnende tåger. Tanken strøg som en hastig skygge gennem hans jagtglæde og opslugtes straks af bevidstheden om, at en af de store lådne travede af sted på sletterne foran ham, og at den ikke for nogen pris måtte slippe fra ham.

Sletten skrånede jævnt opad. En lang, flad bakkeås af grus, som isen havde efterladt her, da den trak sig tilbage for at lægge sin mur længere mod nord. Det så næsten ud, som om solen hvilede på bakkeåsens rand. Alt over åsen var flammende rødt, og midt i det røde farvevæld tegnede mammuten sig i skarpe, mørke omrids. Kæmpen var standset på kanten af åsen, som kunne den ikke bestemme sig til at trave videre.

Burro sank i knæ bag en stor sten og stirrede op mod det mægtige vildt. Han trak vejret med

hele kroppen, og ånden hvæsedes fra hans åbne mund.

En luftning strøg ned over bakkeåsen og førte et ramt pust af moskuslugt med sig fra mammuten.

Kæmpen deroppe begyndte at røre på sig. Den rejste hovedet med de mægtige, sabelformede stødtænder, løftede snabelen lige i vejret og trompeterede, så det gav genlyd ud over sletten.

Jægeren bag stenen blev siddende urørlig i samme krum-bøjede stilling med blikket uaf-ladeligt rettet mod byttet på bakketoppen. Himlen skiftede langsomt farve fra rødt til lilla for til sidst at flyde over i en skær, blå-grøn farve, som gav kulde i kroppen, mens mørket kom krybende med sine klamme nattetåger, der bølgede som dansende ånder over sumpene.

Burro rettede sig lidt og satte sig på hug bag stenen. Han borede sit spyd fast ned i den stenede jord. Det var nu blevet så mørkt, at han intet kunne se. Han måtte vente, til nattens kolde sol kom på himlen. Helst ville han dukke hovedet ned mellem arme og knæ. Dække øjne og ører, lukke alle lyde ude. Men han måtte ikke lukke sig ude fra mørkets rædsler. Han var jægeren, stammens øjne

og øren, der skulle holde færtten af byttet.

Hans krop rystede, og hans tænder klaprede mod hinanden, mens han tvang sig selv til at sidde med oprejst hoved, lyttede efter den store lådnes umiskendelige lyde og snusede moskuslugten ind gennem sin brede næse.

Der ude i mørket lå åndernes land, hvorfra ingen var vendt tilbage i den tid, han kunne huske. Sære skrig og fremmede lyde trængte sig gennem natten til hans skjul bag stenen og holdt hans sanser i en pinefuld, dirrende spænding, som nu og da udløstes i en krampeagtig rysten af krop og lemmer.

Hvor længe ville det mon vare, inden Rap og de andre jægere nåede frem? De ventede, som han nu gjorde, på månen, vidste han.

Hvor længe ville den store lådne holde sig i ro? – Ventede den mon også på, at månen skulle dukke frem og lyse over sletten, eller havde den vejret sin forfølger og kaldte nattens ånder til hjælp.

En lammende kulde krøb gennem Burro. Det var, som om mørket omkring ham blev fortættet til lange, forvredne arme og hæslege skygevæsener, der greb ud efter ham med deres krogede kløer.

Han pressede de knyttede næver

mod sine øjne og sad sådan længe uden at slippe mammutens lyde og lugt. Sådan blev han siddende, til månen kom på himlen.

Langsomt rettede han sin krop. Han var blevet stiv og øm af at sidde så længe i den krummede stilling. Nattekulden svirpede hans krop. Ude mod nord glitrede måneskæret i ismarkerne. Den lådne stod stadig på toppen af bakken uden at røre sig.

Burro knugede næven om spyddet, trak det op med et ryk og begyndte at kravle på knæene op ad skråningen. Moskuslugten blev kraftigere, jo nærmere han kom sit bytte. Hans ene fod gled, og et par sten rullede raslende og smældende ned over bakkesskråningen.

Mammuten rejste de store øren og løftede hovedet en kende. Burro pressede sin krop mod sten og grus. Hans hjerte hamrede mod ribbenene, og han turde næppe trække vejret.

Pludselig satte kæmpedyret sig i bevægelse. Det svingede rundt og trampede ned mod jægeren. I et spring var Burro på benene og satte i vildt løb ned over skråningen. Den lådne standsede brat op, virrede med hovedet og satte så i tungt trav ud over sletten med retning mod ismuren.

Burro var atter søgt om bag den store sten. Her stod han og hev efter vejret, mens han stirrede efter det flygtende bytte. Hans øjne blev vilde og hans strube knurrende som en rasende hund. I få tag og spring klatrede han op på den store sten og stirrede ud over den månelyste slette i den retning, han var kommet fra. Raseriet i øjnene blev til glæde, og den arrige knurren blev til frydefulde råb. Han vinkede vildt med begge arme. Et stykke borte havde han fået øje på nogle mørke skikkelser, der smuttede ud og ind mellem slettens klippeblokke som levende skygger. – Det måtte være Rap og hans jægere.

Kort efter var de nået frem til ham. Han fortalte hurtigt, hvad der var sket, og hele flokken satte i løb ud over sletten efter den flygtende mammut. De var alle klar over, hvad det store dyr havde i sinde. Det ville søge ind på ismarkerne, hvor de ikke kunne følge det.

Lydløse som skygger og med det lange hår flyvende fra nakken jog jægerflokkene af sted i måneskæret. Kulden bed værre og værre, efterhånden som de nærmede sig isen, men ingen havde tanke for at give op. Det gjaldt mad til stammen.

Månen blegnede, en ny dag gryede. Da solen dukkede op over synsranden, havde de indhentet mammuten ved den store ismur, der som en spærrende vold af blændende genskær tårnede sig op foran dem.

Burro og et par andre jægere klatrede opad den stejlt skrånende is. Deres fødder og hænder blødt af rifter og flænger. En af dem gled og tumlede skrigende ned i en sprække. De andre fortsatte. Burro nåede først op og fortsatte jagten.

Mammuten var standset op tæt inde mod den næsten lodrette ismur. Burro slyngede med sin frie hånd isklumper ned mod dyret. Hans fæller nærmede sig stedet i snublende og kantet løb. Han vinkede og råbte ad dem, glemte al fornuft og trådte for nær kanten, mistede ligevægten og tumlede ud over kanten med et hæst råb.

Det næste, han sansede, var en bedøvende stærk lugt af moskus og en skov af grove, stride hår. Han krogede fingrene ned i dem og klamrede sig fast. Spyddet havde han tabt i faldet.

Den store lådne virrede med hovedet og trompeterede, løftede den store snabel i vejret og bøjede den bagover som en slange, der søger sit bytte. Burro pressede sig

ned i den tykke pels og mærkede det våde, hede pust fra snabelen, der famlede efter ham. Han begyndte langsomt at kravle op over dyrets skrånende ryg mod det mægtige hoved. Han sansede fjernt sine fællers råb og skrig. Dyret blev uroligt.

De gamle havde fortalt, at man skulle ramme den lådne bag ørerne eller i øjnene.

Snabelen kom atter famlende efter ham. Han måtte igen presse sin krop ned i dyrets pels og blev næsten bedøvet af den stærke moskuslugt. Snabeltrynen gled varm og våd hen over ham og søgte at få tag i ham. De store øren viftede vildt og ramte ham flere gange. Hans hånd famlede i bæltet efter den lange bendolk.

Mammuten tumlede rundt med en sådan vildskab, at han næppe orkede at holde sig fast. Alt flød sammen i bevægelser og lyde. Armen styrede selv hånden med kniven. Bag øret – bag øret – igen og igen. Kraft måtte der til, begge næver tages i brug. Det store dyr stejlede, og han tumlede ned fra sit høje stade.

Han rullede nogle gange hen over jorden. Det svømmede rødt for hans øjne, alt druknede i en buldrende smerte og gled bort i et svimlende mørke.

Solen stod højt på himlen, da jægerne omsider fik deres bytte. Skrigende, gøende, hylende og råbende dansede de omkring den døde kæmpekrop. Der gik bud hjem til bopladsen, og i flere dage festedes der om dette bjerg af kød.

De dampende indvolde blev sat til livs med mange grådige munde, store lunser kød blev hugget og skåret ud, man åd sig ind i det vældige bjerg af kød og blod. Frådsede og åd sig syge, kastede op og åd igen, indtil der ikke var kræfter og sult til mere. Et par dage gik med at hvile ud og skylle sig ren i smeltevandbækkene, før hele flokken drog tilbage til jordhulerne i skrænten ved floden rigt belæsset med bytte.

Da jægerne var borte, gjorde slettens vilde dyr sig til gode med resterne. Bag en stor klippeblok fandt de den døde Burro.

Ingen havde haft tanker for Burro i festen og mædrusen, men fra slægtled til slægtled levede beretningen om den store jæger, der førte stammen gennem åndernes land til et bjerg af mad, som slukede den sult, der havde truet stammen med undergang.

– Den store jæger, der red en mammut til døde, levede videre i mindet som stammens beskytter mod åndernes vrede.

Robert Fisker

NØDDE KNÆKKEREN

PÅ DENNE OG DE FØLGENDE SIDER FINDER DU EN MASSE SJØVE OPGAVER. PRØV OM DU KAN LØSE NOGLE AF DEM, SÅ DU FÅR SAMLET TILSTRÆKKELIGT MANGE "NØDDER" TIL AT DELTAGE I KONKURRENCEN OM DE FINE PRÆMIER. LÆS OM KONKURRENCEN PÅ DEN INDLAGTE LØSNINGSSIDE.

SNUHOTO

RUSTAN

1

HVORTIL GÅR NISSEASTRONAUTENS RUMFÆRD OG HVOR KOMMER HAN FRA? SKRIV LØSNINGEN PÅ LØSNINGSSIDEN.

2

HER ER EN NEM REBUS.

PRIKKERNE SKAL ERSTATTES MED BOGSTAVER, DER DANNER EN FÆLLES FORSTAVELSE FOR ORDENE BAG KLAMMEN.

3

•••••

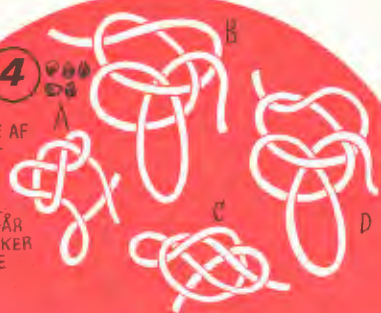
KNIV
SLOT
HORN
HUND

.. {
KO
HEST
LØVE
SLANGE

{
POST
TANG
FLØUTE
SANGER

4

HVILKE AF
"BALLON-
SKIPPER-
KNOBENE"
BLIVER TIL
KNUDER NÅR
MAN TRÆKKER
I DE FRIE
ENDER?

A B C D E F G H I

7

HER MÅ DU BRUGE LIGE SÅ MANGE LINIER DU VIL.

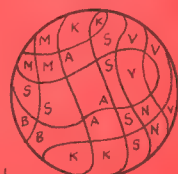
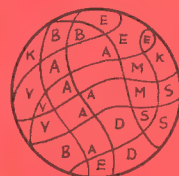

FELTET SKAL INDELLES I FIRE NØJAGTIG LIGE STORE
STYKKER. I HVERT STYKKE SKAL DER VÆRE TI
ÆBLE, ET HJERTE OG EN STJERNE. - HUSK
AT STYKKERNE SKAL VÆRE LIGE
STORE!

8

HVAD HAR DER VÆRET I
TØNDEN MED NISSEN FØR
DEN KOM PÅ BALLONFART?
FARVELÆG ALLE FELTER MED A,
SÅ DUKKER DET NOK FREM

DER ER KOMMET KLUD-
DER I LINERNE!
HVLKET BOGSTAV
HAR DEN LINE
ØKKERET
HÆNGER I?
SKRIV BOGSTAVET
PÅ LØSNINGSSIDEN

5

6

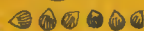
DER ER UORDEN I
BILLEDERNE TIL DEN LILLE
NISSEHISTORE.
KAN DU LAVE OM PÅ
RÆKKEFØLGEN, SÅ
HISTORIEN BLIVER
RIGTIG?

HER SKAL DU PUSLE
REBUS'ERNE PÅ PLADS
I KRYDS OG TVÆRSSEN.

9

VANDRET:

iP ÷ **nd**

h - **u** ÷ **T**

2 ÷ **t** **m**

= **9** ÷ **NK**

LODRET:

P ÷ **l**

D ÷ **k** **1** ÷ **n**

/// ÷ **R**

T **10** ÷ **T**

12

NÅR DU HAR
TIPPET DE
"TOLV RIGTIGE"
UDFYLDER
DU KUPONEN
PÅ LØGNINGS-
SIDEN

1		RUG	BYG	HVEDE
2		RUG	BYG	HVEDE
3		RUG	BYG	HVEDE
4		RUG	HAVRE	HVEDE
5		BØG	GRAN	EG
6		BØG	FYR	EG
7		BØG	FYR	GRAN
8		BØG	FYR	GRAN
9		SKADE	LÆRKE	RAVN
10		HERME- LIN	GRÆV- LING	EGERN
11		HERME- LIN	GRÆV- LING	EGERN
12		HERME- LIN	GRÆV- LING	EGERN

13

HVILKET ÆBLE FÅR
NISSEN, NÅR HAN KUN
KLATRE PÅ DE GRENE,
HVOR RESULTATET AF
REGNESTYKKERNE ER
DET SAMME SOM
TALLET I HANS
HUE?

FORLYSTELSESTED = TI _____
AFGIFT = TI _____
SKINNE = TI _____
KONTROL = TI _____
ÅRLE = TI _____
SPORT = TI _____
UKRUDT = TI _____
SUPPEURT = TI _____
SER = TI _____
VELTER = TI _____

10

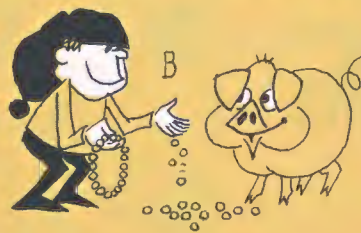
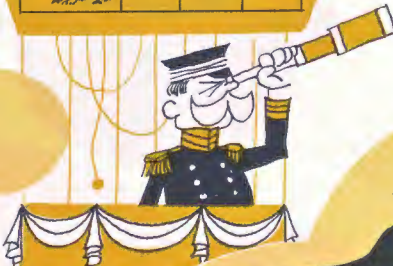

HER SKAL FINDES
TI ORD PÅ HVER
SEKS BOGSTAVER,
OG DE SKAL ALLE
BEGYNDTE MED TI.

HVAD FLYVER
PELIKANEN MED?

11

KAN DU GÆTTE, HVILKE FIRE TALEMÅDER, DER HER
SVÆVER PÅ EN SKY?

14

15

HVIS DU KAN SAMLE KORTET
OVER DEN SNOEDE VEJ RIGTIGT,
FINDER DU NEMT NAVNET PÅ
ET DYR.

HVAD SÆLGER
KØBMANDEN TIL JUL?
DET STÅR PÅ GUIR-
LANDERNE HAN
HAR HÆNGT OP
I BUTIKKEN.
DE SMÅ
REBUS'ER TIL HØJ-
RE KAN HJÆLPE
DIG.

17

5 2 12

7 8 4 3

10 14 13

11 2 4

9 1 13 6

16

HVAD SIGER NISSEMON?
INDSÆT DE MANGLENDE
BOGSTAVER OG SKRIV
HELE SÆTNINGEN PÅ
LØSNINGSSIDEN.

18

KØBMANDENS LÆRLING HAR
GLEM'T, HVOR MANGE KASSER
HAN HAR BÆRET NED I
KÆLDEREN! - KAN DU
HJÆLPE HAM AT
TÆLLE?

19

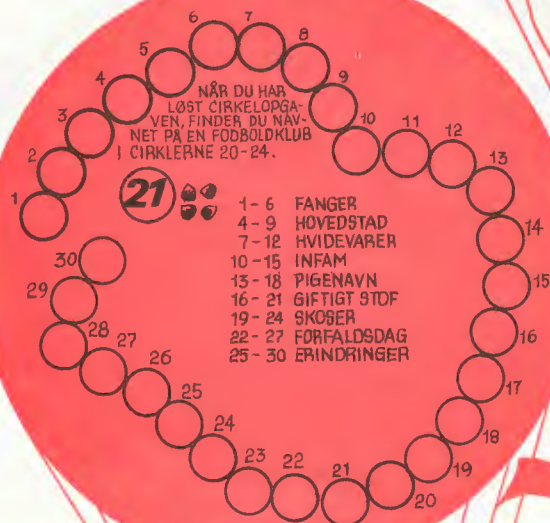
HVEM BOR HVOR?
SKRIV TAL OG BOGSTAVER PÅ
PÅ DEM, DER HØRER SAMMEN.

20

HVILKEN VEJ SKAL NISSEN GÅ FOR AT
FÅ ILAPPET HULLET I BALLONEN?
HANSKAL GÅ PÅ ALLE VEJENE UDEN
AT GÅ TO GANGE PÅ SAMME VEJ OG
UDEN AT KRYDSE SIN EGEN
BANE.

NÅR DU HAR
LØST CIRKELOP-
GAVEN, FINDER DU NAV-
NET PÅ EN FODBOLDK-
LUB I CIRKLERNE 20-24.

1-6 FANGER
4-9 HOVEDSTAD
7-12 HVIDEVARER
10-15 INFAM
13-18 PIGENAVN
16-21 GIFTIGT STOF
19-24 SKØSER
22-27 FØRFALDSDAG
25-30 ERINDRINGER

IX A

g ÷ v 1 d g ÷ NE l s

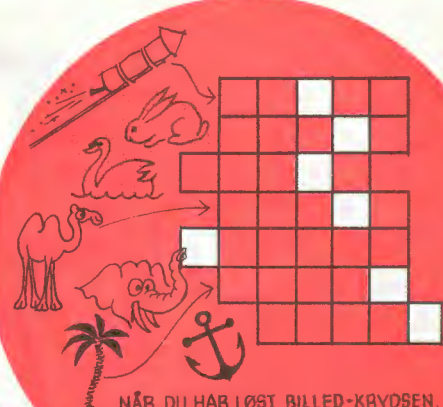
s ÷ t d ÷ t i 1

A 1

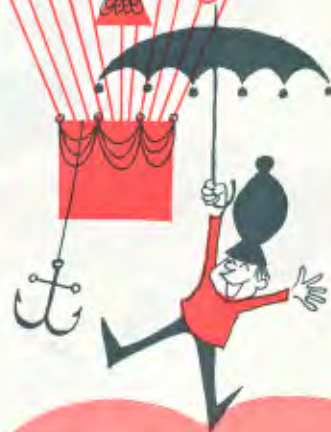
DEN BERØMTE LUFTSKIPPER
BARON VON PLUMPHENBLÄZER
HAR VÆRET PÅ BALLONFÆRD
OVER SEKS LANDE - HVILKE?

22

NÅR DU HAR LØST BILLED-KRYDSEN,
SKAL DU DANNE ET ORD AF BØG-
STAVERNE I DE HVIDE FELTER.

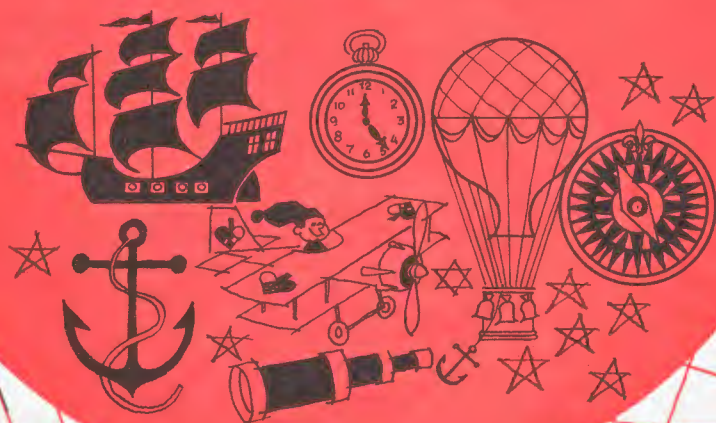
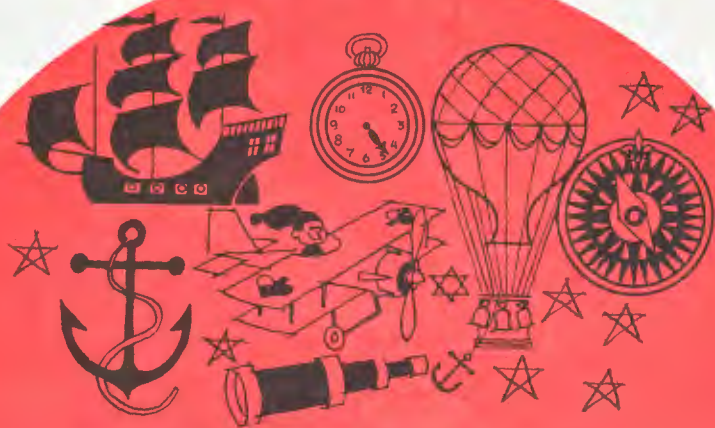
23

DIENRLANSKDY
COAHANREARDA
SAIMTSRIDAE
MIGEXFIAACRO
SUJNÆLGARDEN
NØSAFTRDEIMG

I HVER LINIE ER GEMT NAVNET PÅ ET
LAND. HVERT NAVN ER PÅ SEKS
BØGSTAVER
SKRIV NAVNENE PÅ LØSNINGSSIDEN.

24

25

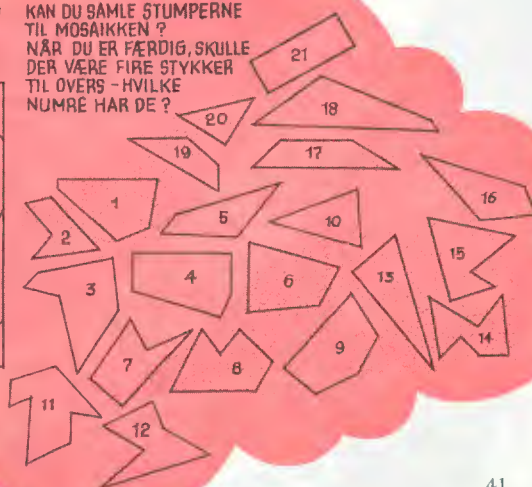
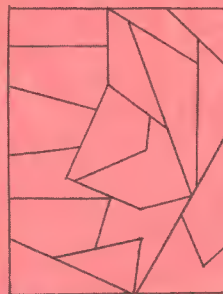
PÅ DEN ØVERSTE TEGNING I BALLONEN
MANGLER FEM TING, SOM ER PÅ DEN
NEDERSTE TEGNING. SKRIV DE FEM
TING PÅ LØSNINGSSIDEN.

26

KAN DU SAMLE STUMPERNE
TIL MOSAIKKEN ?
NÅR DU ER FÆRDIG, SKULLE
DER VÆRE FIRE STYKKER
TIL OVERS - HVILKE
NUMRE HAR DE ?

4. Af glæde over enklunge violer i skovbrynet — hopper du frem til 8.

7. Fordi du satte neg til sultne fugle — får du et extra slag!

11. Fy! — et ødelagt hegn — begynd forfra!

12. Rigtigt! — Bøgegrene må kun plukkes af træer der er over 1 meter — frem til 15.

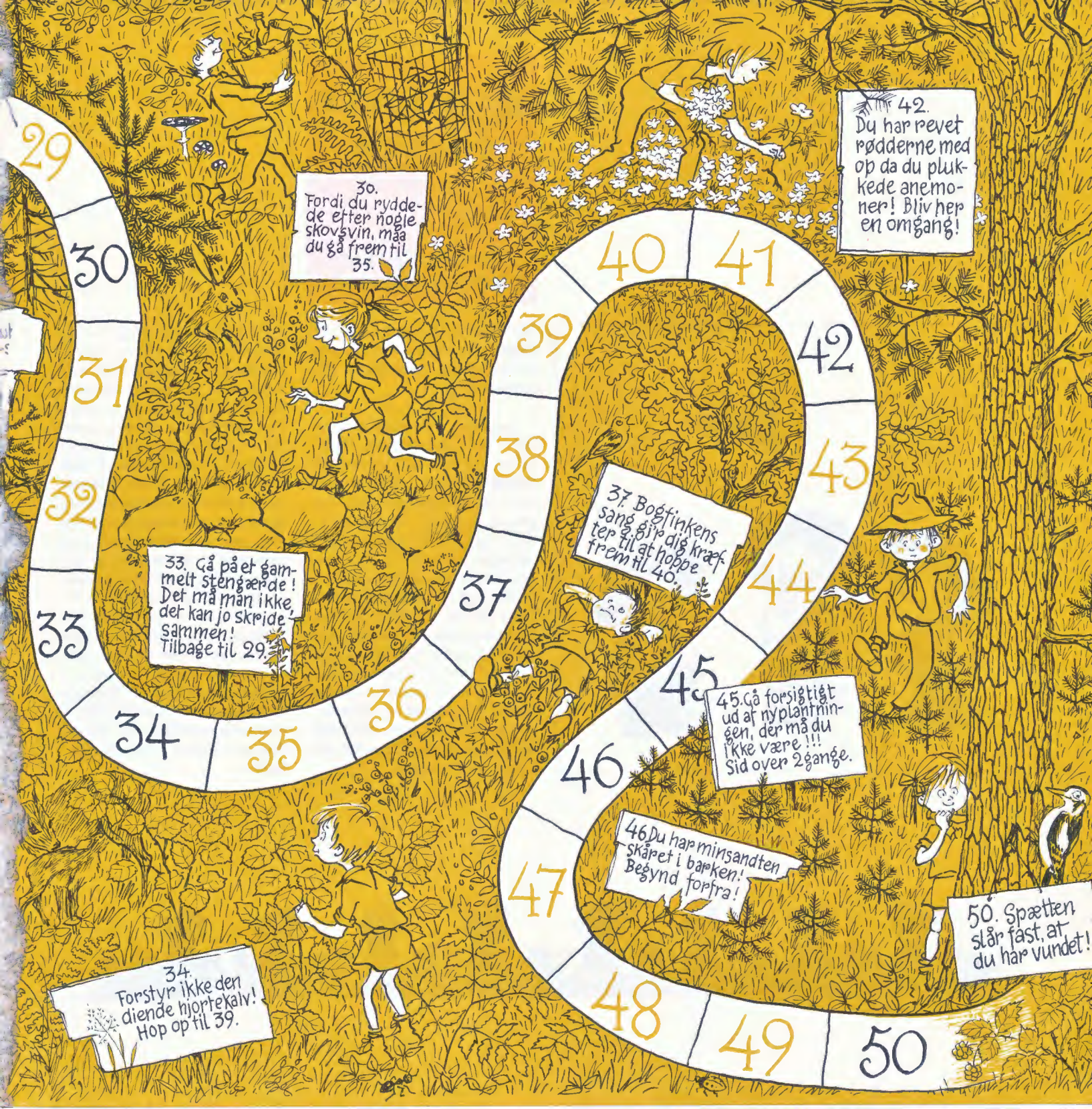
16. Bålet er smukt — men du glemte at spørge skovfogeden om lov! — tilbage til 10.

25. Fordi du har lavet uorden i brændeståbelen — må du blive her en omgang!

23. Du ødelagde en myretue! — tilbage til 18.

19. Du plukkede den eneste vilde orkide her var. Måske kommer der så ikke nogen til næste år — du snydes for en omgang!

26. Nu forstyrrede du den rugende fugle konge! — tilbage til 24.

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

30. Fordi du ryddede efter nogle skovsvin, må du gå frem til 35.

33. Gå på et gammelt stengærde! Det må man ikke, der kan jo skrige sammen! Tilbage til 29.

37. Bogfinkens sang gir dig kræfter til at hoppe frem til 40.

45. Gå forsigtigt ud af nyplantningen, der må du ikke være !!! Sid over 2 gange.

46. Du har minsanden skåret i barken! Begynd forfra!

42. Du har revet rødderne med op da du plukkede anemoner! Bliv her en omgang!

50. Spætten slår fast, at du har vundet!

34. Forstyr ikke den diende hjortekalv! Hop op til 39.

ÆGGEBAKKE FIGURER

Tekst og tegning af
Harriet og Gunver Ask

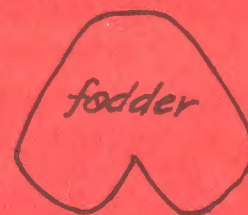
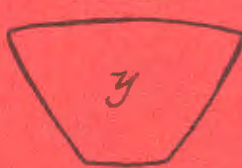
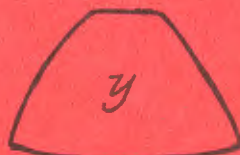
Materialerne er æggebakker, vatkugler (fås i hobby-forretninger), cocktail-pinde, plakatifarve eller plasticmaling.

Spejderne: vatkuglen til hovedet er ca. 3 cm i diameter. Hatten er lavet af en x-skål klippet med skygge. Klip den i facon foroven som vist på tegningen: klip toppen af, klip ned i fire spidser fra oven, kom lim på kanterne, buk spidserne mod midten, så de mødes, og hold dem sammen til limen er tør. Klip de øvrige dele til figurerne ud og lim dem sammen. Hovedet sættes fast med en cocktail-pind, så det kan drejes. Fødderne er vist i rigtig størrelse, ligeså vimplen til patruljestanderen. Pinden til denne er en vatpind.

Nissekonerne laves efter tegningen. Vatkuglen til hovedet måler 2.5 cm i diameter.

Til juleløberen er brugt et stykke rødt karton 15 × 70 cm. Iøvrigt kan den laves lang eller kort, efter behov. Kan rødt karton ikke skaffes, limes rødt papir på et stykke pap. Sæt nisserne sammen, hovedet sættes på kroppen med $\frac{1}{2}$ cocktail-pind. Nisserne limes på midt ned ad løberen. Rundt i kanten limes y-skåle, hveranden klippet i spidser, og hveranden blot en lille skål, der kan males med guld indvendig. I skålen med spidser limes en lærkekogle fast. I stedet for en løber kan man lave en dekoration af et æggebakke-låg. Kom lidt gips i bunden af låget og stik bog, kogler og gran i som dekoration. I hver forhøjning i låget sættes en nisse (til disse nisser bruges hele cocktail-pinde til at sætte hovedet fast med, den anden ende stikkes i forhøjningen i låget).

*Trods det barske sommervejr
har rundt regnet 65.000 spejdere
hygget sig i sommerlejr.*

*9000 blå pigespejdere og
udenlandske gæster gik ind til
lejren gennem »Nøglehullet«.*

*Lady Baden Powell besøgte
korpsejren ved Hostrup Sø - og
dermed Danmark for tiende gang*

*Dronning Ingrid og spejderchef Bente Øst Hansen venter på,
at 6 gyldne nøgler vil dale ned i faldskærme.*

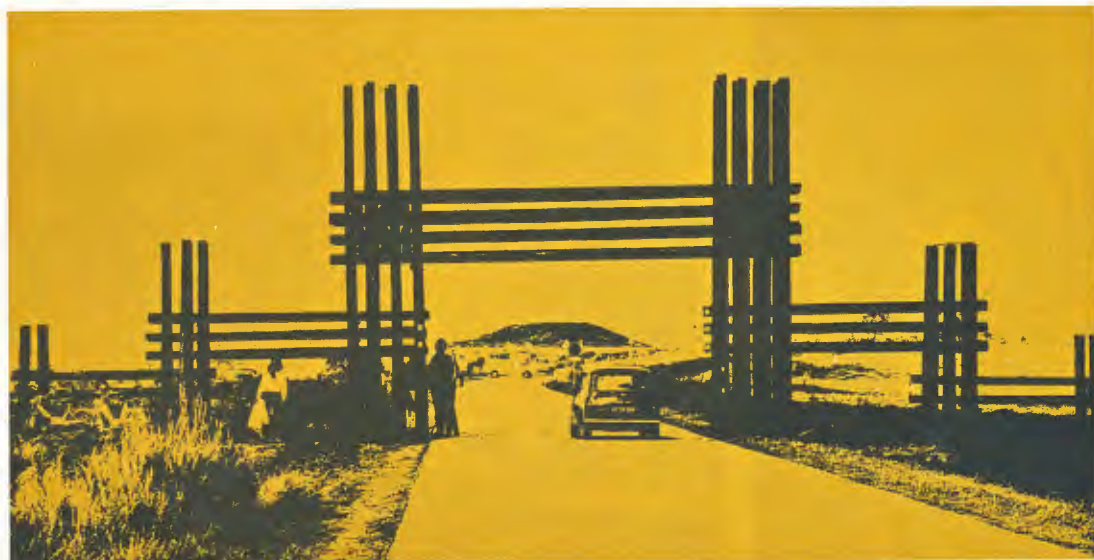

*I KFUM spejdernes landslejr
var bueskydning en smuk og
yndet sport.*

*Spejderne fra Danmarks vestligste
egne havde indrettet en saloon med
svingdøre.*

*Københavnerne havde indrettet
sig med et Tivoli.*

*Porten til den lejr var
et solidt H — for Holstebro.*

*Hvad er en drengelejr
uden indianere?*

*Divisionerne omkring
Lillebælt havde rejst deres
vartegn: den nye bro.*

*Grønsmitter har vi nu
haft i 50 år -
og det fejrede
man i en stor lejr i Pårup.*

*Så langt tilbage en gammel
mand kan huske, har de gule drenge-
spejdere plasket husvant til søs.
KFUM spejderne er ved
at erobre luften.
Hos de blå piger galoperer
beredne patruljer gennem nord-
sjællandske skove.*

» - Krum i ryggen, sting i siden
og i knæene lidt sløj -
pyt! de andre går derhjemme
i det daglige halløj!«

Udgivere

KFUM-Spejderne i Danmark
Det Danske Spejderkorps
Det Danske Pigespejderkorps
KFUK-Spejderne i Danmark

Redaktionsudv.

Annesofie Hermann,
Ingrid Bundgaard, Bjarne Schmidt
og Erik Petersen (ansvarsh.)

Omslagets for- og bagside

Side 2

Side 51

Side 46, 47, 48, 49

Noddeknækkeren side 36,
37, 38, 39, 40, 41

Tilrettelægning

Leo Westberg

Snebillede

Farvelægningstegning

Spejderåret i billeder

Per Illum

Grafisk Tegnesteue Erik Nielsen A/S,

Århus

Omslag og tekstsider

trykt af Aarhus
Stiftsbogtrykkerie A/S, Århus

SPEJDERJUL
1970

koster **4,00** kr.

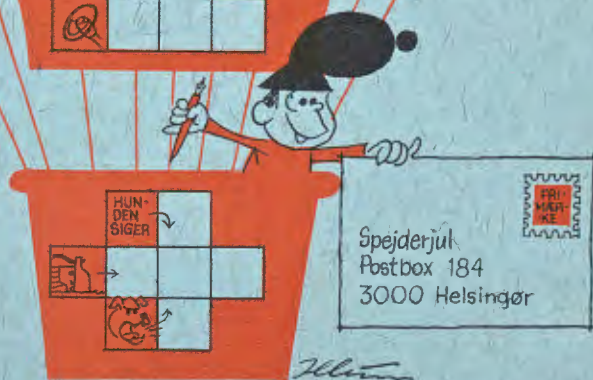
(inclusiv moms)

NØDDE KNÆKKEREN'S OPGAVER

I gruppe B deltager alle, som har samlet 60 nødder eller mere.

Løsningerne skal være
indsendt inden 5. januar 1971.
Præmierne vil blive tilsendt
vinderne i løbet af januar måned.

LØS- NINGS- SIDE

til NØDDE-
KNÆKKEREN

1 NISSEASTRONAUTEN SKULLE TIL:

HAN KOM FRA:

2 LØSNINGEN PÅ REBUSEN ER:

3 DE TRE FORSTAVELSER VAR:

4 TIL KNUDER BLEV:

5 ANKERET HANG I:

6 DEN RIGTIGE RÆKKEFØLGE ER:

7 DE FIRE LIGE STORE STYKKER
TEGNES IND HER:

8 I TØNDEN HAVDE DER VÆRET:

9 LØSNINGEN PÅ KRYDS OG
TVÆRSER:

10 DE TI ORD:

11 PELIKANEN FLØJ MED:

12

1 X 2

VÆRS'GO OG TIP,
HER ER
KUPONEN.

13 NISSEN FIK ÆBLET MED BØGSTAVET:

14 DE FIRE TALEMÅDER VAR:

A _____
B _____
C _____
D _____

15 NAVNET PÅ DYRET VAR:

16 HVAD SAGDE NISSEMOR?:

17 KØBMANDEN SØLGT:

18 HER SKRIVER DU HVOR MANGE
KASSETTER DER VAR:

19 HVEM BOEDE HVOR?:

20 HER TEGNER DU NISSENS VEJ:

21 FODBOLDKLUBBEN HED:

22 DE SEKS LANDE VAR:

23 ORDET I DE HVIDE FELTER VAR:

24 DE SEKS LANDE VAR:

25 DE FEM MANGLENDE TING ER:

26 NUMRENE PÅ DE TIL OVERSBLEVNE
STUMPER ER:

LØSNINGERNE ER INDSENDT AF:

NAVN _____

ADRESSE _____

POSTNR. _____ BY _____

ØNSKER EVT. GAVEKORT FRA _____ KORPS DEPOT _____

JEG ER DEN 1. JANUAR 1971 FYLDT _____ ÅR

